

Plná kapsa poezie

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 26 Červenec 2005 03:00

(nad knihou Milana Jablonského Něco k obědu, něco k večeři)

V ruce držím knihu veršů, textů a povídaní **Milana Jablonského** s názvem **Něco k obědu, něco k večeři**

Vzhledem k malému formátu je to spíše knížka, co se vejde do kapsy a kdykoli může zpříjemnit dlouhou cestu, dlouhé čekání nebo může vylepšit náladu.

Milan Jablonský si knihu nadělil ke svým letošním padesátinám a křest, na který jsem se bohužel nedostal, se konal v Balbínově poetické hospůdce 16. června.

Při čtení těch 128 stránek té malé knížky mě napadlo, kde se vlastně vzal v české básnické tvorbě styl *"tak trochu sranda, tak trošku smutek - ale plno poezie"*?

Snad vál i trochu vítr plný básní Christiana Morgensterna (v mistrovských překladech Josefa Hiršala), tak trochu poetika Velemira Chlebnikova a určitě za tu mohou Voskovec, Werich a Jiří Suchý.

Bože, jak je to dávno, co jsme při kytáře bez vědomí velebnosti veršů řvali, že *"trocha poezie nikoho nezabije"*

v
Písni o rose
a později už s pocitem něčeho krásného si tiše zpívali o pár kamarádech, kdy Tichý kreslil harlekýny a Morgenstern žvatlal ententýny.

O pár let později už dupali králíci a vcházeli maršálové a Jan Vodňanský a Petr Skoumal

Plná kapsa poezie

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 26 Červenec 2005 03:00

střídavě směli a spíše nesměli.

A o pár ulic a domů dál poslouchal kluk jménem Milan Jablonský stejné písničky a četl stejné verše jako já .

Na rozdíl ode mě je nejen poslouchal, ale taky psal. Je úžasné, že o pár dveří dál žijí lidé, kteří bez nároku na honosné tituly, mediální slávu a pomalu usychající vavříny píšou krásné řádky jen tak pro radost a pobavení kamarádů.

Tak vznikaly i krásné texty zhudebňované, zpívané a hrané Jiřím Zipem Suchým, texty zpívané kapelou Sekvoj či Bokomara.

Texty v knize Něco k obědu, něco k večeři jsou datovány od roku 1988 do roku 2004. Převážná část z nich vznikla po roce 1989, kdy Jiří Dědeček žádal vrátit nepřítele. Na malou chvíli vznikla obava, zda "bez nepřítele" v době svobody bude ještě o čem psát.

Jak bláhová to byla obava mě přesvědčují verše Milana Jablonského.

V básni *Rok jedna* datované 1990 Milan v závěru napsal: *Všechno je ničí a nic není všech a Brňák křičí, já nejsu Čech, jedni se tlačí , druzí si tu cestičku značí ke korytu a další běží v rukou vidle obrátit hnůj, sednout si víc než na dvě židle zas být svůj..*

Naproti tomu báseň *Nikotin* (1988), napsaná kongeniálně skoro sto let po Vrchlického básni *Má cigareto*

podobně vyznává požitky kuřáka, ovšem až na závěrečné oslovení "

příteli drahý - soudruhu nikotine

".

Milostná tematika má v Milanově poezii dvojí podobu. Ta první, ironická a plná nadhledu našla svého nejlepšího interpreta právě v Jiřím Suchém - Zipovi. Zejména jde o báseň *Holky, Lenka*

Plná kapsa poezie

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 26 Červenec 2005 03:00

a

Internát

.Verše mají vtip a neotřelost..

jsou holky bronz a barvy pивní sýr, holky co vpředu nosí nukleární zbraně i holky mužatky které si holí knír?

Nad těmi verši patrně feministky netleskají, ale jsou psány s nadhledem a s láskou k opačnému pohlaví.

Jenže Milan Jablonský má i druhou polohu. Báseň *Co ještě zbývá* (1988) vyjadřuje pocit, k němuž člověk v lásce dospěje až s bolestí danou věkem: ??..

vesmír je rozkraden, v diáři adresy manželských poraden, našité záplaty, měníme účesy lásky a kravaty a pořád dokola hledání čekání telefon vyzvání a nikdo nevolá

.

Dalším znakem veršů Milana Jablonského je cit pro český jazyk a slovní hříčky spojené s vytvářením neologismů. V básni *Soustřenci* (1990) čteme: *Soustřenci Tužej s Machatou se názorovsky břískli a džiju džitsu záchvatou skleníkem prošli prý skly. Tužej táh mrtvu leže včil na kopec pak se dal rajt a hrabkou zjezevčil a mokřál mokřil sajrajt*

. Co dodat?

Samostatnou částí knížky jsou *MiniatURY* (1998 až 2004). Laťka těchto krátkých veršů byla vysoce nasazena Janem Vodňanským v interpretaci autora i nezapomenutelného Miroslava Štibicha. Jenže Milana Jablonského nelze označit za epigona JV, jde svou cestou, podobně jako například Arnošt Frauenberg. Za vše mluví báseň s názvem

Pracovník čističky odpadních vod si nese práci domů

:"

Tečou mi splašky, z tašky"

..

Próza je zastoupena krátkými texty známými z pořadů Krychle, jejímž byl Milan řadu let principálem. Znalci zde například najdou dialog rodičů a dětí z Krychle na téma Puberta či Kosmetické rady pro muže z Krychle na téma Muž a život.

Plná kapsa poezie

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 26 Červenec 2005 03:00

Stejně jako o textů písní při čtení slyším kytaru a hlas Jiřího Zipa Suchého, tak u čtení těchto textů jako divák Krychle slyším nezaměnitelnou interpretaci autora i jeho syna Petra.

Něco k obědu, něco k večeři je krásné a milé čtení. Není jen oslovením zasvěcených, tedy těch, kteří znají Milana Jablonského od "*Vandru do šedesátých*", přes klub v Polské až po současnou Krychli. Kniha osloví i čtenáře, který se se jménem Milan Jablonský setkává poprvé.

Dnešní doba zná jen fronty na přílet hokejistů či na podpis vítězů soutěže Česko hledá Super Star. Doba, kdy jsem třeba pár metrů od Milana Jablonského stál ve frontě na Odlévání zvonů Jaroslava Seiferta, minula.

Co ale nezmizelo je poezie a ti, kteří ji dokáží psát i poslouchat. Takže, díky, Milane, máš jí plnou knihu.